

скы-ты дрѣхы и да надѣне българскы, та единъ българинъ рѣклъ че ѳе грѣкъ, и го убилъ. Братъ му Романъ стигналъ въ българскый станъ, нъ го прибрали не като царъ и войвода, а като простъ войникъ и поданникъ на новы-ты заповѣдници, които народъ-тъ припозналъ.

За малко врѣмя, градове Охрида, Прѣспа, Скопие, Сръдець, Тръново, Прѣслава, съ единъ рѣчь всичка-та сръдна планинска земя на Старопланинскый полуостровъ ся-ослободила отъ Византийцы-ты и ся-повдигнала подъ прѣпореца на новъ народенъ царскый родъ.

Самуилъ былъ най-малкыя отъ братѳе-то си; нъ былъ най-юнакъ и властолюбивъ. Пѳ-старый братъ, Давидъ, оште въ начяло-то на бунъ-тъ былъ убитъ; а другый братъ, Моисей, кога обѣщялъ Съръ и той былъ убитъ отъ единъ камень, който хвърлили Византийцы-ти отъ градскъ-тъ стѣнъ. Между това на Самуила останълъ само третий му братъ, Ааронъ, който искалъ да усвои власть-тъ. Самуилъ го погубилъ съ всичкъ-тъ му челядь, и станълъ единодръжавенъ царъ на всички Българиѳъ.

Слѣдъ това Самуилъ повелъ Българе-ты на далечны оплѣченина. Той прѣминълъ съ тѣхъ отъ край до край Старопланинскый полуостровъ, и непрѣстайно налиталъ на останлы-ты градове въ Тракиѳъ и Македониѳъ. Той пробивалъ дору и въ Тессалиѳъ и Моренъ, и призелъ тамъ много градища.

Съ помошь-тъ на народнъ-тъ българекъ силъ и съ народно-то съчувствие работы-ты на Самуила за малко врѣмя надминѳли съ сполукъ-тъ си всичкы-ты многогодишни усилия на Крума и